

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoPr/1/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4414204357
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4414204357.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci navrhovateľa: H. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. G. P. XX, A. N., zast. B. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. G. P. XX, A. N. proti odporcovi: Regionálne osvetové stredisko, so sídlom SNP 32, Nové Zámky, IČO: 36 102 717, zast. JUDr. Vlastou Suchanovou, advokátkou, so sídlom Podzámska 32, Nové Zámky, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a zaplatenia ušlej mzdy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 9. októbra 2014 č. k. 17Cpr/2/2014-177, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi trovy odvolacieho konania v sume 90,36 eura k rukám právnej zástupkyne odporcu JUDr. Vlasty Suchanovej, advokátky, so sídlom Nové Zámky, Podzámska 32 do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi trovy konania vo výške 706,97 eura k rukám právnej zástupkyne odporcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 48 ods. 1, 2, 3, § 59 ods. 1, 2, § 74 Zákonníka práce, § 80 písm. c) OSP a zistený skutkový stav. V danom prípade mal súd preukázané, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný. Mal za preukázané, že medzi navrhovateľom a odporcom bola uzatvorená pracovná zmluva dňa 14. 09. 2011, ktorá v článku II. upravovala vznik pracovného pomeru a to dňom 19. 09. 2011, ktorý bol uzatvorený na dobu určitú do 31. 12. 2011. Pracovný pomer bol dohodnutý na skúšobnú dobu 3 mesiace a navrhovateľ bol prijatý na druh práce a to správca budovy, údržbár, vodič. Dodatkom č. 1 zo dňa 29. 12. 2011 k pracovnej zmluve zo dňa 14. 09. 2011 bola platnosť pracovnej zmluvy predĺžená do 31. 12. 2012 a Dodatkom č. 2 zo dňa 28. 12. 2012 bola pracovná zmluva predĺžená na dobu určitú do 31. 12. 2013. Opätovne nová pracovná zmluva uzatvorená nebola a nebola predĺžená ani pracovná zmluva zo dňa 14. 09. 2011. Navrhovateľ do konca roku 2013 vykonával prácu pre odporcu a ako sám vypovedal, pracovnú zmluvu mal uzatvorenú na dobu určitú a pracovnú mzdu za mesiac december 2013 mal vyplatenú. Z výpovede odporcu, ako aj svedkov, zamestnancov odporcu a to - G.. U. F., G. M., Q. P., Y. H., F. D., B. F. mal súd jednoznačne preukázané, že v dňoch od 02. 01. 2014 do 13. 01. 2014 sa navrhovateľ v zamestnaní, teda na pracovisku nenachádzal a svedkovia G.. F. a Q. P. jednoznačne potvrdzovali skutočnosť, že navrhovateľ nebol ani zapísaný v knihe príchodov a odchodov, a že sa tam dňa 13. 01. 2014 po tom, ako sa dostavil do budovy odporcu, spätne zapísal. Svedkyňa G. M. potvrdila, že dňa 13. 01. 2014 si navrhovateľ prezeral knihu dochádzky, ktorú skutočnosť oznámila následne riaditeľke. Výpoveďou odporcu, ako aj výpoveďou svedka G.. U. F. mal súd preukázané, že dňa 14. 01. 2014 mal navrhovateľ doručované oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru

z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny a to v zmysle § 68 odsek 1 písmeno b) Zákonníka práce, ktoré si navrhovateľ odmietol prevziať, o čom svedčí zápis na spodnej časti oznámenia, ktorý podpísali svedkovia G. U. F. a riaditeľka P. Q.-X.. Odporca a svedok F. vypovedali, že v danom momente, keď sa navrhovateľ dostavil do zamestnania, nevedeli ako majú postupovať, čoho dôsledkom bolo okamžité skončenie pracovného pomeru. Ďalej mal súd preukázané, že Inšpektorát práce Nitra v dňoch 10. 02. 2014, 11. 02. 2014 a 12. 02. 2014 vykonal inšpekciu práce u odporcu, keď skonštatoval, že zamestnávateľ - odporca pri skončení pracovného pomeru nevyplatil mzdu splatnú za mesačné obdobie január 2014 v deň skončenia pracovného pomeru, t.j. 14. 01. 2014, ani v najbližšom výplatnom termíne nasledujúcom po dni skončenia pracovného pomeru v rozpore s § 129 odsek 3 Zákonníka práce a ďalej, že pri okamžitom skončení pracovného pomeru zamestnávateľom boli dodržané všetky podmienky, ktoré zákon vyžaduje, bližšie sa však pracovným pomerom navrhovateľa a odporcu nezaoberal. Na základe tejto skutočnosti bola navrhovateľovi vyplatená pomerná časť mzdy za mesiac január 2014 a to dňa 14. 02. 2014 vo výške 486,17 eura. Svedkovia B. M. a P. Q. vypovedali, že boli priamymi svedkami skutočnosti, že navrhovateľ bol v období od 02. 01. 2014 do 13. 01. 2014 v zamestnaní, keď svedkyňa B. M. vypovedala, že odprevádzala pravidelne denne navrhovateľa do práce a nosila mu desiate a tento bol dňa 13. 01. 2014 odporcom prinútený zapísať sa do knihy príchodov a odchodov a bolo mu predložené oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru, ktoré odmietol podpísať. Následne však svedkyňa vypovedala rozdielne, keď uviedla, že nikto zo svedkov nemohol vidieť navrhovateľa zapisovať sa do knihy príchodov a odchodov, pretože navrhovateľ sa od 02. 01. 2014 do 13. 01. 2014 zdržoval na pracovisku odporcu a zapisoval sa do knihy dochádzky. Z výpovede navrhovateľa nevyplývajú skutočnosti, ktoré popisovala svedkyňa a navrhovateľ vypovedal rozdielne ako svedkyňa B. M., ako aj svedok P. Q., ktorý sa na pojednávaní konanom dňa 09. 10. 2014 vyjadril, že navrhovateľ potreboval, aby mu niekto potvrdil, že v rozhodnom období bol na pracovisku odporcu. Z tohto dôvodu súd vyhodnotil výpovede svedkov B. M. a P. Q. ako nedôveryhodné. Z fotokópie knihy príchodov a odchodov mal súd preukázané, že v dňoch 02. 01. 2014 a 03. 01. 2014 je v knihe dochádzky v kolónke navrhovateľa súčasne záznam, že od 8.00 hod. do 16.00 hod bol navrhovateľ v práci, zároveň, že čerpal dovolenku aj náhradné voľno. V dňoch 07. 01. 2014, 08. 01. 2014, 09. 01. 2014 má v kolónke knihy dochádzky navrhovateľ záznam, že vykonával prácu a súčasne záznam o náhradnom voľne. Dňa 10. 01. 2014 je v knihe dochádzky záznam, že navrhovateľ vykonával prácu a súčasne záznam o dovolenke. Dňa 13. 01. 2014 mal navrhovateľ vykonávať prácu a dňa 14. 01. 2014 je v knihe záznam o tom, že vykonával prácu od 11.00 hodiny, tento záznam je neukončený a je zápis o dovolenke. Zo svedeckých výpovedí svedkov Ing. U. F. a Q. P., ako aj ďalších výpovedí svedkov mal súd jednoznačne preukázané, že navrhovateľ sa v dňoch od 02. 01. 2014 až do dňa 13. 01. 2014, kedy sa spätne zapísal do knihy príchodov a odchodov, nezdržoval na pracovisku, následne odporca na základe pokynov a usmernenia Inšpektorátu práce vydal doklady a na základe pokynov Inšpektorátu práce vyplatil pomernú časť mzdy za mesiac január 2014 navrhovateľovi. Z tohto dôvodu listinný podklad - kniha príchodov a odchodov nie je relevantným dôkazom preukázania prítomnosti navrhovateľa na pracovisku. V danom prípade mal súd preukázané, že pracovný pomer sa skončil iným spôsobom ako okamžitým skončením pracovného pomeru, aj keď odporca nesprávne dňa 14. 01. 2014 navrhovateľovi doručoval okamžité skončenie pracovného pomeru, a to právnou udalosťou - uplynutím dojednanej doby bez toho, aby zamestnávateľ uplatnil niektorý z výpovedných dôvodov, a to dňa 31. 12. 2013. Navrhovateľ neurobil úkony smerujúce k obnoveniu pracovného pomeru s vedomím a so súhlasom odporcu a súd mal preukázané, že v období od 02. 01. 2014 do 13. 01. 2014 sa na pracovisku odporcu ani nezdržoval, a preto sa jeho pracovný pomer nemohol ani zmeniť na pracovný pomer na dobu určitú. Zákonník práce jednoznačne upravuje v § 59 a nasl. spôsoby skončenia pracovného pomeru a inými než zákonnými spôsobmi pracovný pomer nemožno platne skončiť. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a odporcovi, úspešnému v konaní, priznal plnú náhradu trov konania vo výške 706,96 eura. Odporcovi vznikli trovy právneho zastúpenia vo výške 706,96 eura za úkony - prevzatie a príprava zastúpenia, vyjadrenie vo veci, účasť na pojednávaní dňa 12. 06. 2014, dňa 04. 09. 2014 a dňa 09. 10. 2014, písomné podanie na súd vo veci samej dňa 25. 06. 2014, za 6 úkonov právnej pomoci a 6 x 8,04 eura režijný paušál za rok 2014. Hodnota jedného úkonu právnej pomoci predstavuje 82,34 eura podľa § 11 ods. 1 písmeno a) a § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadol v zákonnej lehote odvolaním navrhovateľ, domáhajúc sa zmeny napadnutého rozhodnutia a vyhovenia jeho návrhu v celom rozsahu. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom posúdení a vyhodnotení skutkového stavu, ide o inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Prvostupňový súd neskúmal dôvody okamžitého

skončenia pracovného pomeru a nezaoberal sa otázkou určenia neplatnosti, ale rozsudkom návrh zamietol s odvolaním sa na vyjadrenie odporcu, že pracovný pomer skončil inak, a to 31. 12. 2013, čo v danom prípade nie je pravda. Pracovný pomer navrhovateľa bol založený pracovnou zmluvou zo dňa 14. 09. 2011 a od 19. 09. 2011 bol v pracovnom pomere nepretržite až do 14. 01. 2014, čo potvrdil aj štatutárny zástupca odporcu, ako i Inšpektorát práce Nitra. Tvrdenie, že pracovný pomer sa skončil 31. 12. 2013 je účelové a nepravdivé a toto vyvracajú listinné dôkazy. Navrhovateľ v podanom odvolaní poukázal na ustanovenie § 71 ods. 2 Zákonníka práce a uviedol, že po 31. 12. 2013 riadne vykonával prácu v zmysle pracovnej zmluvy, čo dokazuje, že pracovný pomer trval aj po 31. 12. 2013 a bol ukončený 14. 01. 2014 v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, čoho dôkazom je aj oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 14. 01. 2014, zápočtový list zo dňa 15. 01. 2014, potvrdenie zamestnávateľa na účely nároku na dávku nezamestnanosti z 13. 02. 2014. Ďalej uviedol, že v zmysle ustanovenia § 74 ods. 1 Zákonníka práce, dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru musia byť vopred prerokované s príslušným odborovým orgánom, čo sa v danom prípade nestalo, a preto má za to, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že navrhovateľ v podanom odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti a pridrižiava sa jeho vyjadrení a stanovisk, ako ich prezentoval v návrhu, ako aj na jednotlivých pojednávaniach. Napadnutý rozsudok v jeho výroku považuje za vecne správny, nakoľko bolo preukázané z vykonaného dokazovania, že pracovný pomer, ktorý bol medzi navrhovateľom a odporcom založený na základe pracovnej zmluvy na dobu určitú, skončil uplynutím doby určitej, a teda právnou udalosťou, t. j. uplynutím dojednanej doby bez toho, aby uplatnil niektorý z výpovedných dôvodov, pričom pracovný pomer bol ukončený k 31. 12. 2013. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že nemal záujem ďalej navrhovateľa zamestnávať a pracovný pomer považoval za skončený k 31. 12. 2013. Pracovný pomer navrhovateľa skončil z iného dôvodu, a nie z dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru, tak ako uvádzal navrhovateľ.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné a o tomto odvolaní odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

Predmetom konania je návrh navrhovateľa o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a o zaplatenie ušlej mzdy vo výške 1.047,27 eura. Z odôvodnenia návrhu vyplýva, že navrhovateľ ako zamestnanec je zamestnaný v Regionálnom osvetovom stredisku v zmysle pracovnej zmluvy uzavretej dňa 14. 09. 2011, v znení jej dodatkov, s druhom práce- správca budovy, údržbár, vodič. Dňa 20. 01. 2014 po príchode do zamestnania mu odporca listom oznámil, že dňom 20. 01. 2014 s ním okamžite končí pracovný pomer v zmysle ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Navrhovateľ s dôvodmi okamžitého skončenia pracovného pomeru nesúhlasil, výpovedné dôvody považoval za vykonštruované, svoje pracovné úlohy si riadne plnil, v čase od 02. 01. 2014 do 13. 01. 2014 si riadne plnil pracovné povinnosti v zmysle pracovnej zmluvy. Listom zo dňa 10. 02. 2014 odporcovi oznámil, že nesúhlasí s okamžitým skončením pracovného pomeru, nakoľko bolo urobené v rozpore s ustanoveniami Zákonníka práce a žiadal, aby ho odporca ďalej zamestnával. Okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné taktiež z dôvodu, že nebolo prerokované s príslušným odborovým orgánom, keď nesplnenie povinnosti zamestnávateľa v zmysle § 74 Zákonníka práce prerokovať skončenie pracovného pomeru zamestnanca s odborovým orgánom sankcionuje Zákonník práce absolútnou neplatnosťou.

Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyplýva, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu vznikol na základe Pracovnej zmluvy zo dňa 14. 09. 2011, na základe ktorej, počnúc od 19. 09. 2011 navrhovateľ pracoval u odporcu v pracovnej pozícii - správca budovy, údržbár, vodič. Pracovný pomer navrhovateľa bol dojednaný na dobu určitú, do 31. 12. 2011, so skúšobnou dobou tri mesiace. Dodatkom k pracovnej zmluve č. 1 zo dňa 29. 12. 2011 bol pracovný pomer navrhovateľa u odporcu dojednaný do 31. 12. 2012 a následne Dodatkom k pracovnej zmluve č. 2 zo dňa 28. 12. 2012 bol pracovný pomer navrhovateľa u odporcu dojednaný do 31. 12. 2013. Listom zo dňa 14. 01. 2014 (na listine omylom nesprávne uvedený rok 2013), označeným ako Oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru odporcu s navrhovateľom podľa § 68 ods. 1 písm. b)

Zákonníka práce okamžite skončil pracovný pomer uzatvorený pracovnou zmluvou zo dňa 14. 09. 2011 z dôvodu, že dňa 13. 01. 2014 sa navrhovateľ bez vedomia a súhlasu riaditeľky, využíjúc jej prítomnosť v inej kancelárii na pracovisku, späťne zapísal do knihy príchodov a odchodov, že bol v práci od 02. 01. 2014 do 13. 01. 2014, čo nie je pravda. Pracovisko opustil o 8.50 hodine bez akejkoľvek konzultácie a vedením o tomto úkone. Tento skutok zamestnávateľ v zmysle čl. 9 ods. 2 písm. c) Pracovného poriadku zamestnávateľa účinného od 1. marca 2009, považoval za závažné porušenie pracovnej disciplíny. Navrhovateľ listom zo dňa 10. 02. 2014 oznámil odporcovi, že okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za nezákonné, jeho pracovný pomer neskončil a trval na tom, aby ho odporca ako zamestnávateľ naďalej zamestnával. Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní - výsluchu účastníkov konania, vykonaní dokazovania výsluchom svedkov a oboznámení sa s predloženými listinnými dôkazmi, rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým návrh navrhovateľa ako nedôvodne podaný v celom rozsahu zamietol, pričom rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 48 ods. 1, 2, 3, § 59 ods. 1, 2, § 74 Zákonníka práce, § 80 písm. c) OSP. Keďže prejednávajú právnu vec je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné, okrem už vyššie uvedených zákonných ustanovení, posúdiť i s poukazom na ustanovenia § 71 ods. 1, 2 Zákonníka práce, ktoré súd prvého stupňa v rozhodovaní nepoužil, odvolací súd vyzval účastníkov konania v zmysle ustanovenia § 213 ods. 2 OSP na vyjadrenie sa k možnému použitiu ustanovenia § 71 ods. 1, 2 Zákonníka práce. Na výzvu odvolacieho súdu navrhovateľ uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava podaného odvolania, poukazujúc na ustanovenie § 71 ods. 1 Zákonníka práce, keď v danom prípade pracovný pomer neskončil uplynutím doby, ale v zmysle ustanovenia § 71 ods. 2 Zákonníka práce pokračoval s vedomím zamestnávateľa ďalej aj po 31. 12. 2013, až do 14. 01. 2014, kedy bol pracovný pomer skončený v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Odporca na výzvu odvolacieho súdu uviedol, že napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, nakoľko pracovný pomer navrhovateľa skončil iným spôsobom ako okamžitým skončením pracovného pomeru, a to v zmysle § 71 ods. 1 Zákonníka práce skončením doby, na ktorú bol pracovný pomer uzatvorený, t. j. k 31. 12. 2013. Nesúhlasil s prípadnou zmenou právnej kvalifikácie v zmysle ustanovenia § 71 ods. 2 Zákonníka práce, kedy zamestnanec pokračuje po uplynutí dohodnutej doby s vedomím zamestnávateľa ďalej vo výkone práce a pracovný pomer sa zmení na pracovný pomer uzatvorený na neurčitý čas, ak sa zamestnávateľ nedohodne so zamestnancom inak. Poukázal na to, že navrhovateľ po uplynutí dohodnutej doby, t. j. po 31. 12. 2013 do práce nenastúpil a nepokračoval s vedomím zamestnávateľa ďalej vo výkone práce, pričom v tomto smere boli vykonané dôkazy výpoveďami svedkov. Pracovný pomer navrhovateľa sa v zmysle ustanovenia § 71 ods. 2 Zákonníka práce nezmenil na pracovný pomer uzatvorený na neurčitý čas.

Podľa § 48 ods. 1 Zákonníka práce pracovný pomer je dohodnutý na neurčitý čas, ak nebola v pracovnej zmluve výslovne určená doba jeho trvania alebo ak v pracovnej zmluve alebo pri jej zmene neboli splnené podmienky na uzatvorenie pracovného pomeru na určitú dobu. Pracovný pomer je uzatvorený na neurčitý čas aj vtedy, ak pracovný pomer na určitú dobu nebol dohodnutý písomne.

Podľa § 59 ods. 1, 2 Zákonníka práce pracovný pomer možno skončiť a) dohodou, b) výpoveďou, c) okamžitým skončením, d) skončením v skúšobnej dobe. Pracovný pomer dohodnutý na určitú dobu sa skončí uplynutím dohodnutej doby.

Podľa § 71 ods. 1 Zákonníka práce pracovný pomer uzatvorený na určitú dobu sa skončí uplynutím tejto doby.

Podľa § 71 ods. 2 Zákonníka práce ak zamestnanec pokračuje po uplynutí dohodnutej doby s vedomím zamestnávateľa ďalej vo výkone práce, platí, že sa tento pracovný pomer zmenil na pracovný pomer uzatvorený na neurčitý čas, ak sa zamestnávateľ nedohodne so zamestnancom inak.

Po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania, použitím postupu v zmysle ustanovenia § 213 ods. 2 OSP, odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne. Odvolací súd, zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že k skončeniu pracovného pomeru navrhovateľa ako zamestnanca odporcu došlo uplynutím dojednanej doby, na ktorú bol pracovný pomer uzatvorený, t. j. dňa 31. 12. 2013. Súd prvého stupňa v danej veci vykonal dostatočné dokazovanie, na základe ktorého správne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Tak, ako správne konštatoval súd prvého stupňa, pracovný pomer navrhovateľa ako zamestnanca odporcu skončil iným spôsobom ako okamžitým skončením pracovného pomeru, a to právnou udalosťou - uplynutím dojednanej doby a to bez toho, aby zamestnávateľ uplatnil niektorý z výpovedných dôvodov. I keď

odporca po riadnom skončení pracovného pomeru následne doručil navrhovateľovi okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce listinou zo dňa 14. 01. 2014, nemohli nastať právne následky zrušujúceho právneho úkonu ako prejavu zániku neexistujúceho právneho vzťahu. Preto, pokiaľ súd prvého stupňa návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol s odôvodnením, že k skončeniu pracovného pomeru nedošlo na základe okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktorého určenia neplatnosti sa navrhovateľ v tomto konaní domáhal, ale uplynutím doby, na ktorú bol pracovný pomer dojednaný, jeho rozhodnutie je vecne správne. Rovnako súd prvého stupňa správne právne posúdil skutočnosť, že medzi účastníkmi konania nedošlo k zmene pracovného pomeru dojednaného na určitú dobu na pracovný pomer dojednaný na dobu neurčitú. Základnou podmienkou zmeny pracovného pomeru dojednaného na určitú dobu na pracovný pomer uzatvorený na neurčitý čas je skutočnosť, že zamestnanec aj po uplynutí dohodnutej doby pokračoval vo vykonávaní prác za predpokladu, že zamestnávateľ o tom mal vedomosť. Z tohto ohľadu je potom rozhodujúce to, či po uplynutí dohodnutej doby trvania pracovného pomeru v pracovnej zmluve (do 31. 12. 2013) navrhovateľ ako zamestnanec odporcu ďalej vo výkone práce, s vedomím zamestnávateľa, pokračoval, a či tak v čase doručenia právneho úkonu zo strany odporcu ako zamestnávateľa - okamžitého zrušenia pracovného pomeru, pracovný pomer medzi účastníkmi konania trval. Odvolací súd k uvedenému udáva, že dokazovaním vykonaným súdom prvého stupňa nebolo preukázané, že by navrhovateľ po 31. 12. 2013, t. j. v danom prípade v období od 02. 01. 2014 do 13. 01. 2014, pokračoval vo vykonávaní prác v zmysle pracovnej zmluvy, keď výpoveďou v konaní vypočutých svedkov - G. U. F., G. M., Q. P., Y. H., F. D., B. F. mal súd jednoznačne za preukázané, že v období po 31. 12. 2013 sa navrhovateľ na pracovisku nenachádzal a práce pre odporcu nevykonával. S ohľadom na dôvody podaného odvolania, odvolací súd k uvedenému ďalej udáva, že ani skutočnosť, že odporca nesprávne po skončení pracovného pomeru dňa 31. 12. 2013 pristúpil k okamžitému skončeniu pracovného pomeru listom zo dňa 14. 01. 2014, ako ani skutočnosť, že v zápočtovom liste navrhovateľa zamestnávateľ uviedol obdobie trvania pracovného pomeru navrhovateľa od 19. 09. 2011 do 14. 01. 2011, resp. takto zamestnávateľ dĺžku pracovného pomeru navrhovateľa udával i vo vzťahu k ďalším inštitúciám na trhu práce, neodôvodňujú tvrdenie, že pracovný pomer navrhovateľa trval aj po 31. 12. 2013 a že navrhovateľ pracoval u odporcu nepretržite od 19. 09. 2011 do 14. 01. 2014, keď vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že podmienky na zmenu pracovného pomeru dojednaného na dobu určitú na pracovný pomer uzavretý na dobu neurčitú, v súlade s ustanovením § 71 ods. 2 Zákonníka práce, v danom prípade splnené neboli. Súd prvého stupňa v tomto smere vykonal dostatočné dokazovanie, vykonané dôkazy správne vyhodnotil a z takto vykonaného dokazovania bolo možné bezpochyby ustáliť záver, že navrhovateľ po 31. 12. 2013 pre odporcu ďalej nepracoval. Potom aplikácia ustanovenia § 71 ods. 2 Zákonníka práce, tak ako na ňu poukazoval navrhovateľ v podanom odvolaní, v tejto právnej veci nemá opodstatnenie a pracovný pomer navrhovateľa sa nezmenil na pracovný pomer uzatvorený na neurčitý čas. V konaní pred súdom prvého stupňa potom nebol dôvod na to, aby sa súd zaoberal samotnými dôvodmi skončenia pracovného pomeru navrhovateľa na základe okamžitého skončenia pracovného pomeru, tak ako to uviedol navrhovateľ v podanom odvolaní, keďže zrušujúci prejav odporcu ako zamestnávateľa nespôsobil skončenie pracovného pomeru navrhovateľa u odporcu, ku ktorému skončeniu pracovného pomeru došlo uplynutím dohodnutej doby trvania pracovného pomeru.

Pokiaľ súd prvého stupňa napadnutým rozhodnutím návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, pretože mal za to, že k skončeniu pracovného pomeru navrhovateľa u odporcu došlo iným spôsobom ako namietaným okamžitým skončením pracovného pomeru, a to uplynutím doby jeho trvania, vec správne právne posúdil a jeho rozhodnutie je vecne správne. S ohľadom na dôvody uvedené vyššie preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému odporcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 90,36 eura, spočívajúcich z trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa) v sume 82,32 eura (61,87 eura v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. + 1/3 zo sumy 1.047,27 eura uplatnenej náhrady mzdy= 20,47 eura, podľa ustanovenia § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) a režijný paušál vo výške 8,04 eura.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.